

Arrest

nr. 237 420 van 24 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. VAN DE WEYER
Borsbeeksebrug 36
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN DE WEYER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 15 oktober 2000 in Montecristi (Dominicaanse Republiek) en bent u een staatsburger van de Dominicaanse Republiek. U verbleef steeds in Montecristi en woonde samen met uw oma en uw oom langs moederszijde. U studeerde sinds één jaar aan de universiteit in Mao.

Uw moeder verliet ongeveer dertien jaar geleden de Dominicaanse Republiek en trok naar België om redenen die u onbekend zijn.

In het huis van u en uw oma werd in oktober 2018 's nachts ingebroken door een persoon die de zoon is van de kapper van uw oma. Drie dagen later keerde dezelfde persoon 's avonds terug naar jullie huis maar deze keer kon uw oma hem weggagen door te roepen naar de bureu. Uw oma belde naar de politie die ter plaatse kwam en die haar verklaringen noteerde. De verdachte van de inbraak is nog steeds voortvluchtig. U wilde de Dominicaanse Republiek verlaten omdat u de algemene onveiligheid vreest en u graag wil verder studeren. In de Dominicaanse Republiek worden veel jonge vrouwen ontvoerd of verkracht. U moest meer dan twee uur pendelen tussen uw woonplaats en de universiteit in Mao. Uw lessen aan de universiteit waren vaak laat gedaan en u vreest de criminelen die jonge vrouwen viseren.

Op 7 november 2018 verliet u samen met uw moeder, die vanuit België naar u toe was gereisd, de Dominicaanse Republiek. U reisde in het bezit van uw paspoort van de Dominicaanse Republiek en een visum voor Nederland naar België waar u de dag nadien aankwam. Op 30 april 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort neer en de Belgische verblijfskaart van uw moeder, algemene informatie en foto's betreffende de onveiligheid in de Dominicaanse Republiek, de weigering van uw visumaanvraag door de Belgische instanties, uw aanvraag tot gezinshereniging bij de stad Antwerpen en de weigering van die aanvraag, een overzicht van uw vakken aan de universiteit en uw geboortetest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient wat betreft de door u aangehaalde motieven waarbij u te kennen gaf in België te willen blijven om hier te kunnen studeren en uw leven met uw moeder en broers verder uit te bouwen, aangestipt te worden dat deze motieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende familieleden dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

U stelde ook de Dominicaanse Republiek verlaten te hebben omdat u er de algemene onveiligheid vreest en vreest vermoord te worden door criminelen die jonge vrouwen ontvoeren of verkrachten (notities persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d.11/12/2019, hierna CGVS, p.10-11,13). Behalve dat er werd ingebroken één maand voor uw vertrek naar België, kende u echter geen incidenten in de Dominicaanse Republiek (CGVS p.10-13). U stoelt zich met andere woorden louter op een hypothetische vrees om gevisieerd te worden door criminelen die jonge vrouwen viseren (CGVS p.9,11,13). Op de vraag waarom u precies gevisieerd zal worden door die criminelen antwoordt u dat er geen bijzondere reden is dat u zouden uitkiezen maar dat ze willekeurig optreden (CGVS p.13). Bijgevolg geeft u zelf aan dat het geweld niet persoonsgericht is waardoor u met uw loutere verwijzing naar de algemene onveiligheid in uw land geenszins een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade voor u persoonlijk in concreto aantoot. In dit verband verklaarde u overigens dat u niemand anders vreest dan de voornoemde criminelen (CGVS p.13-14). De informatie en foto's die u voorlegt om uw verklaringen te ondersteunen zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Deze stukken legt u voor enkel om de algemene veiligheidsituatie in uw land aan te tonen, en hebben geen betrekking op u, aldus uw verklaringen (CGVS p.7).

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt, de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Dominicaanse Republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie die u aanbrengt bevestigt de bovenvermelde analyse van het CGVS over de aard van het geweld in uw land van herkomst. De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in de Dominicaanse Republiek zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u voorgelegde documenten die nog niet werden besproken kunnen voorgaande beslissing niet wijzigen. Er wordt immers niet getwijfeld aan uw identiteit, nationaliteit of aan die van uw moeder. Dat u les volgde aan de universiteit wordt evenmin betwijfeld. Uw aanvraag tot gezinshereniging in België en uw visumaanvraag aan de bevoegde Belgische instanties kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 januari 2020 in een enig middel een schending aan van “de artikelen 48/3 en 48/4 Vw van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”; “artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève)”; “artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969)”; “de materiële motiveringsplicht”.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan “met de beoordeling dat zij niet zou aantonen dat in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 48/3, §2 Vw.”. Zij wijst erop dat daden van vervolging onder meer betrekking kunnen hebben “op daden van lichamelijk of geestelijk geweld, met inbegrip van seksueel geweld (art 48/3, §2, lid 2, a) Vw)”. Verzoeksters vrees voor lichamelijk of seksueel geweld is mede ingegeven door haar hoedanigheid als vrouw. Verzoekster stelt dat “genderidentiteit kwalificeert als een bepaalde sociale groep die beschermd wordt in art. 48/3, §3, d Vw.” en verwijst naar rechtspraak van de Raad dienaangaande (“RvV 11 december 2012, T.Vreemd

2013,242; RvV 23 februari 2010, nr. 39.159'). Ze wijst erop dat verschillende landenrapporten bevestigen dat *“verkrachting en geweld tegen vrouwen in de Dominicaanse republiek algemeen verbreid is”* (Rapport Committee on the Elimination of Discrimination against Women (pagina 6/14, nr. 24) (stuk 3a); 2018 report on human rights van het US Department of State (pagina 14/22) (stuk 3b)); OSAC Dominican Republic 2019 Crime & Safety report (pagina 1/5) (stuk 3c)). Verzoekster wijst tevens op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar ze stelde voor haar leven te vreezen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Verzoekster herneemt dat zij en haar oma reeds het slachtoffer werden van een inbraak in oktober 2018 toen zij nog samen woonden in Montechristi (Dominicaanse Republiek), dat de dader, de zoon van een kennis (kapper) van verzoeksters oma, drie dagen later terugkeerde doch op de vlucht sloeg nadat verzoeksters oma de burens om hulp riep en dat de dader nog steeds voortvluchtig is. Verzoekster meent dat zij wel degelijk een persoonlijke dreiging ondervindt en dat *“zij de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat verwerende partij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie”*.

Daarnaast betoogt verzoekster dat uit de landenrapporten duidelijk blijkt dat ze het slachtoffer dreigt te worden van (seksueel) geweld (stuk 3). Ze meent dat *“zij de gegrondheid van reëel risico op ernstige schade voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat verwerende partij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als subsidiair beschermde in de zin van 48/4 Vw.”*

In hoofddorde wordt gevraagd *“de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoekster:*

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

2/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling of subsidiair beschermde.”

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten: Committee on the Elimination of Discrimination against Women *“Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women”*; *“2018 report on human rights”* van het US Department of State; OSAC *“Dominican Republic 2019 Crime & Safety report”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen elementen bevat waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden heeft. Aldus is redelijk aan te nemen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar plichten.

2.4.2. Verzoekster legt haar origineel paspoort en geboortetest neer en toont haar identiteit genoegzaam aan.

2.4.3. Verzoekster verklaart de Dominicaanse Republiek te zijn ontvlucht omdat zij er slachtoffer werd van een inbraak, omdat ze er de algemene veiligheidssituatie vreest en vreest vermoord te worden door criminelen die jonge vrouwen ontvoeren of verkrachten en omdat ze graag wil verder studeren en haar leven samen met haar moeder en broers wil uitbouwen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities persoonlijk onderhoud van 11 december 2019 (hierna: notities), 10-11).

2.4.4. Verzoeksters wens om te studeren en een leven uit te bouwen met haar moeder en broers zijn persoonlijke en familiale wensen die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat deze door verzoekster voorgehouden motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. In het verzoekschrift brengt verzoekster hiertegen niets in.

2.4.5. Daarnaast gaf verzoekster aan dat ze de algemene onveiligheid in de Dominicaanse Republiek vreest en meer bepaald dat ze vreest vermoord te worden door criminelen die jonge vrouwen ontvoeren of verkrachten (notities, p. 10-11, p. 13).

2.4.6. Het eenvoudig aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Verzoekster haalt echter geen enkele gegronde, concrete, persoonlijke, actuele vrees aan. Immers, behalve dat er één maand voor verzoeksters vertrek naar België werd ingebroken – overigens een feit van gemeenrechtelijke aard, dat verzoekster naliet te vermelden bij DVZ –, kende zij geen incidenten in de Dominicaanse Republiek (notities, p. 10-13). Verzoeksters vrees om geïsoleerd te worden door criminelen die jonge vrouwen te verkrachten of ontvoeren, is aldus louter hypothetisch (notities, p. 9, p. 11, p. 13). Bovendien antwoordde verzoekster op de vraag waarom zij precies geïsoleerd zal worden door die criminelen dat er geen bijzondere reden is dat ze verzoekster zouden uitkiezen maar dat ze willekeurig optreden (*“Maar waarom zouden ze precies u iets aandoen of ontvoeren”, “Daar bestaan geen echte redenen voor, ze kiezen gewoon iemand uit om kwade dingen te doen”,* notities, p. 13). Uit voorgaande kan aldus geenszins blijken dat verzoekster persoonlijk geïsoleerd werd, noch dat zij in geval van terugkeer zou worden geïsoleerd. Verzoekster slaagt er met de loutere verwijzing naar de algemene onveiligheid in haar land van herkomst niet in een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade voor haar persoonlijk en concreet aan te tonen. In dit verband verklaarde verzoekster overigens dat ze niemand anders vreest dan de voornoemde criminelen (notities, p. 13-14).

2.4.7. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift niet akkoord te gaan *“met de beoordeling dat zij niet zou aantonen dat in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 48/3, §2 Vw.”* Zij betoogt dat daden van vervolging onder meer betrekking kunnen hebben *“op daden van lichamelijk of geestelijk geweld, met inbegrip van seksueel geweld (art 48/3, §2, lid 2, a) Vw”*, dat haar vrees voor lichamelijk of seksueel geweld mede is ingegeven door haar hoedanigheid als vrouw en dat dat *“genderidentiteit kwalificeert als een bepaalde sociale groep die beschermd wordt in art. 48/3, §3, d Vw.”* De Raad wijst er in deze op dat het louter behoren tot een sociale groep – in zoverre jonge vrouwen in de Dominicaanse Republiek al een sociale groep zijn in de zin van het Vluchtelingenverdrag – niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Zoals hoger gesteld dient de vervolgingsvrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van het land van herkomst en de mogelijkheid van een nationale bescherming. Verzoekster haalt in deze geen concrete vervolgingsfeiten aan.

2.4.8. Verzoekster legt tijdens haar persoonlijk onderhoud algemene informatie en foto's voor die de algemene veiligheidssituatie in de Dominicaanse Republiek aantonen, maar die geen betrekking hebben op haar persoonlijk (notities, p. 7). Ook bij haar verzoekschrift voegt verzoekster verschillende landenrapporten (Rapport "*Committee on the Elimination of Discrimination against Women*"; "*2018 report on human rights*" van het US Department of State; OSAC "*Dominican Republic 2019 Crime & Safety report*") die bevestigen dat "*verkrachting en geweld tegen vrouwen in de Dominicaanse republiek algemeen verbreid is*". Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.4.9. Verder herneemt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij en haar oma reeds het slachtoffer werden van een inbraak in oktober 2018, dat de dader, de zoon van de kapper van verzoeksters oma, drie dagen later terugkeerde doch op de vlucht sloeg nadat verzoeksters oma de burens om hulp riep en dat de dader nog steeds voortvluchtig is. Verzoekster meent dat hieruit blijkt zij wel degelijk een persoonlijke dreiging ondervindt. De Raad merkt op dat de door verzoekster aangehaalde diefstal gemeenrechtelijk van aard is en buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en de definitie van subsidiaire bescherming valt. Tevens blijkt uit verzoeksters verklaringen dat het een diefstal van materiële zaken betrof en dat verzoekster geenszins persoonlijk werd aangevallen.

2.4.10. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster pas op 30 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, nadat zij reeds op 8 november 2018 in België was aangekomen en er meer dan vijf maanden verbleven had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is immers een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vrees voor vervolging.

2.4.11. De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De weigering van haar visumaanvraag door de Belgische instanties en haar aanvraag tot gezinshereniging bij de stad Antwerpen en de weigering van die aanvraag ondersteunen dat verzoekster in België wil verblijven en een leven uitbouwen. Dergelijke motieven kunnen echter geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen. Het door verzoekster neergelegde overzicht van haar vakken aan de universiteit bevestigt dat verzoekster studente was in de Dominicaanse Republiek maar brengt niets bij aan haar asielrelaas.

2.4.12. Verzoekster onderneemt in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het benadrukken van haar vluchtmotieven, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en door verzoekster neergelegd blijkt daarnaast dat er in de Dominicaanse Republiek geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het geweld in de Dominicaanse Republiek betreft voornamelijk gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld).

Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK